

MAJA FOKS

SILVIJA BRENA, IDINIO STRAFI

Prva knjiga

Prevela
Gordana Breberina

Laguna

Naslov originala

Silvia Brena, Iginio Straffi
MAYA

Copyright © ?????????????????????????????????

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Frančesku,
za njenih strastvenih, žestokih,
gnevnih, čudesnih sedamnaest godina.
Bez nje bi ova knjiga bila drugačija.*

S. B.

*Za Džoanu,
iskrenu poštovateljku, pažljivu kritičarku
i svakodnevno nadahnuće u mom radu.*

I. S.

„**I**vidjeh kad otvori šesti pečat, i gle, zatrese se zemlja vrlo, i sunce posta crno kao vreća od kostrijeti, i mjesec posta kao krv, i zvijezde nebeske padoše na zemlju kao što smokva odbacuje pupke svoje kad je veliki vjetar zaljulja.“

Lekar zatvori svoju omiljenu knjigu. Uzdahnu.

Treba se latiti posla, nije mu ostalo mnogo vremena. To će se uskoro desiti. A on još nije ni počeo.

Pre svega, treba da shvati.

Lekar je stalno iznova čitao Otkrivenje Jovanovo, opis poslednjih dana na Zemlji, kada će započeti odlučujuća bitka između dobra i zla. Pokušavao je da shvati.

Ali prethodno je morao nešto hitno da obavi.

Vrati se za pisaći sto.

Beo.

Uredan.

Sjajan.

Na istaknutom mestu laptop poslednje generacije, izuzetno tanak i lak. Povezan sa nizom monitora na zidu preko puta: na njima su se pojavljivale slike i reči koje je marljivo, svojeručno, unosio u računar.

POGLAVLJE 1

(28. oktobar)
NEDELJA
Vreme: 20.23

Profesor Zaft baci poslednji pogled na slajd koji će sutra prikazati na jednom važnom kongresu.

Da, pomisli, ovo će sigurno ustalasati učmalu i dosadnu naučnu zajednicu. Lepo će vas prodrmati, gospodo. Trgnite se! Zar ne vidite da smo već u budućnosti?

Kajl Zaft, profesor na Londonskom univerzitetu, i još mnoštvo drugih uglednih zvanja.

Jedan od najpoznatijih i najistaknutijih stručnjaka za DNK.

Njemu, pioniru u oblasti podmlađivanja ćelija, obraćaju se legije žena u potrazi za formulom večne mladosti.

Ali Zaft je bio i nešto više od toga.

On je bio znatiželjan čovek. Čovek izuzetnog senzibiliteta. I harizme.

Čovek sa misijom. Da bi je ostvario, bio je spreman na sve.

Neki su mu verovali.

Slepo.

Ne samo gomila žena koje su hrlile u njegovu ordinaciju, uverene da je čarobnjak kadar da ukloni godine i tugu s njihovih zboranih lica i celulitičnih tela.

Mnogi su verovali u njega. Takvih je bilo sve više.

Uzdali su se u njegove reči.

I obećanja. Naročito obećanja, nasmeja se doktor u sebi.

Naivčine. Poput onih starica koje i dalje svakodnevno dolaze u moju ordinaciju. Ubeđene da mogu da im podarim mladost.

Ne još.

Možda kroz koju godinu, pomisli. Kad konačno budem imao moć...

Ali to je bio drugi život Kajla Zafta. U njemu su ga znali kao Profu.

On zadovoljno zaklopi laptop i krenu prema tajnim vratima radne sobe, ka skrivenoj prostoriji koju čak ni njegova sekretarica nikada nije primetila.

Odlučnim pokretom otvori vrata i uđe u svoj drugi život.

POGLAVLJE 2

London
27. oktobar 2008.

Jebi ga.

Jebi ga, Megan.

Loše se osećam.

Loše, je l' ti jasno?

Ovde je užasno vruće. Iako su me prebacili u drugu ćeliju. Sad više ne moram da delim onu bednu rupu sa onim svinjama, okorelim psihopatama i manijacima, među koje ste hteli da me svrstate. Ali ipak se loše osećam, kapiraš?

Jebi ga, Megan.

Napolju me čeka toliko posla.

Osim toga, skotovi koji upravljaju ovim odvratnim mestom drže me u mraku.

Zašto, Megan?

Uplašio sam te, hrabra Megan?

Zašto si htela da me uhvatiš po svaku cenu?

A to je bio nesrećan slučaj.

Glup nesrećan slučaj.

Tvoj muž nije smeo da se zatekne tamo u tom trenutku.

Nisam ja kriv.

Ali ti si tvrdoglava, slatka Megan.
Previše.
I nisi naročito pametna.
Da onaj opsesivac, onaj tvoj Dejvid, nije postavio onolike kamere u laboratoriji, nikada me ne bi ukebala.
Glupa, uobražena Megan.
Koja nikada ne odustaje.
Koja je ubedena da je najbolja.
Ali ovoga puta si pogrešila, dražesna Megan.
Nisi smela to da radiš.
Nisi smela da me proganjaš. Trebale su ti tri godine da me ukebaš. Previše.
Nisi smela da me uhvatiš.
Utoliko gore po tebe. Ne znaš šta si pokrenula.
Ima stvari, neodgovorna Megan, u koje se ne treba petljati.
Ali ti uvek sve najbolje znaš, ti si tako savršena, badava se trudim da ti pomognem. I da te zaštitim.
Već si se zaglibila do guše.
Nemaš kud.
Zato što sam ja predodređen.
Ja sam Majkl Gejsi.
Ti misliš da sam lud. Znam to, posmatrao sam te dok si hvatala beleške, sedeći iza policajke koja me je ispitivala. „Psihopata, oboleo od teške paranoidne šizofrenije sa jasno strukturiranim sumanutim mislima i povremenim ozbiljnim gubitkom samokontrole i prelaskom na dela: uočavaju se usporavanje asocijativnih veza, izrazita bezosećajnost, autizam i ambivalentnost“, zaključila si.
Ma ko si, bre, ti?
Vidiš, slatka moja Megan, ja uopšte nisam autističan.
Ja umem da volim, lepa Megan.
Na svoj način, naravno.

Ti ne znaš, sirota Megan.
Ja znam.
On me je izabrao.
Da, Profa je želeo baš mene.
Mene. Jedino mene, od svih.
Mene, koji nisam imao prošlost dok me on nije prosvetlio.
Ni za koga nisam bio vezan. Nisam imao snove.
Sad imam misiju.
Misiju. Najvažniju od svih.
Ali moram da krenem iz početka, inače nećeš ukapirati.

POGLAVLJE 3

(27. oktobar)
PONEDELJAK
Vreme: 7.20

Kao i svakog jutra, iznenada je probudiše zvuci *Teenagersa*. Podesila je alarm na mobilnom telefonu da svira prepoznatljivu melodiju grupe „My Chemical Romance“.

Već je ponedjeljak, pomisli Maja iznervirano. Odvratni ponedjeljak, posle odvratne nedelje uveče. Mrzim ih. Neka se nose svi koji tvrde da su mi prijatelji.

Ona zbaci prekrivač i sede. Pogled joj pade na neki zgužvani papirić u dnu kreveta.

NE ČITAJ!, reče samoj sebi.

Prethodne večeri, pre nego što se obeznanila od pospanosti i besa, smotala ga je u lopticu i bacila. Nije želela više da ga vidi. Ali iskušenje je sada bilo veliko. Ona uze cedulju.

„Draga Majo“, pisalo je na tom groznom parčetu hartije, „stvarno mi je najiskrenije žao što sam ti preotela Harija. Videla sam pre neki dan kako povraćaš u školi. Zbog razočaranja? Besa? Tako bih volela da mi oprostiš. Tako bih volela da budemo prijateljice. I znaj da ti nisam namerno preotela Harija. To se

naprosto desilo, to je sve. Ne znam, zaista. Ne znam šta je našao u meni, šta ja to imam što ti nemaš. Ali žao mi je zbog toga. Ozbiljno. Mogle smo da budemo drugarice. Možda. U svakom slučaju, znam da ćeš me razumeti, pošto bi i ti isto postupila. Stvarno ne mogu da te pozovem na svoj osamnaesti rođendan. Pošto si postala tako pokvarena i zatvorena, tako mračna i tužna, tvoje prisustvo bi ugrozilo moju žurku. A, znaš, osamnaesti rođendan se slavi jednom u životu. Hari se slaže sa mnom. Ne ljuti se, ja nemam ništa protiv tebe. Da si samo malo drugačija, da nisi toliko nadrkana i nepristupačna, mogle bismo da budemo drugarice. Ali ja ne gubim nadu. Ko zna, možda nas u budućnosti čeka put posut ružama. Tvoja Stejsi.“

Da, posut trnjem, pomisli Maja.

Ili, još bolje, kaktusovim bodljama. Na koje ćeš se nabosti, pa ćeš onda dobiti sepsu i umreti.

Maja polako zgužva papirić, duboko udahnu, kako su ih učili na času joge na koji ju je odvukla njena luda keva. Polako dišite i olakšajte misli. Kako da ne! Ona ubaci papirnu lopticu u korpu za đubre.

Pogleda se u ogledalo i napući se. Ta grimasa bila je dobro poznata njenim prijateljima: nesvesno bi je napravila kad god bi se setila nečeg ružnog i neprijatnog.

Sa ajpoda se čula pesma *Hey there Delilah*. Čudna pesma, pomisli. Nekako starinska. Ali, sve u svemu, prijatna. Pogleda svoje krupne, tamne oči, kakve je imao i njen otac.

Zacrnjene oči, pomisli pogledavši debele linije ajlajnera kojim je naglašavala pogled. „Zacrnjene“, kako je govorila njena majka. Ta reč ne postoji, pomisli ozlovoljivši se dok je posmatrala rezultat nanošenja nekoliko slojeva crnog ajlajnera pomoću četkice. A onda okrenu glavu. Lagano. Odlučnim pokretom